

Sėdžiu. Laukiu. Man daužosi širdis. Dabar 17.36 ir aš pro tamsintą „Audi“ stiklą spoksau į pagrindines duris pastato, kuriame ji dirba. Žinau, atvažiuau per anksti, bet šios akimirkos laukiau visą dieną. *Aš ją pamatysiu.*

Sėdėdamas ant užpakalinės automobilio sėdynės krusteliu. Čia labai tvanku, ir nors tvardausi kaip įmanydamas, nuo nerimo ir baimės man silpna ir spaudžia krūtinę. Teiloras prie vairo, žiūri tiesiai prieš save, tyli ir atrodo ramus kaip visada, o aš vos kvėpuoju.

Po galais, kur ji?

Ji ten – leidykloje „Seattle Independent Publishing“. Anapus platus, medžių neužstojamo šaligatvio dunksantis pastatas gerokai apšepęs ir prašosi renovuojamas; įmonės pavadinimas ant durų išgraviuotas negrabiai, o nuo matinio stiklo lupasi balsvi dažai. Už tų durų tikriausiai įsikūrusi draudimo kompanija arba buhalterinės apskaitos paslaugas teikianti įmonė, mat tokios savo prekių vitrinose neekspozuoja. Ką gi, kai perimsiu kontrolę, šią klaidą bus galima ištaisyti. SIP priklauso man. Beveik. Jau pasirašiau ketinimų protokolą.

Teiloras krenkšteli ir po akimirkos mudviejų žvilgsniai susitinka užpakalinio vaizdo veidrodėlyje.

– Palauksiu lauke, sere, – sako gerokai mane nustebindamas ir, nespėjus jo sulaikyti, išlipa iš automobilio.

Gal mano jaučiama įtampa jį veikia labiau, nei įsivaizduoju? Ar taip labai matyti, kad jaudinuosi? O gal ir jis įsitempęs? Tik kodėl? Gal todėl, kad pastarąją savaitę turėjo kęsti nuolatinę mano nuotaikų kaitą? Suprantu, su manimi nebuvo lengva.

Bet šiandien viskas buvo kitaip. Atgavau viltį. Nuo to laiko, kai ji mane paliko, šiandien buvo pirma tikrai darbinga diena. Na, bent jau aš taip manau. Apimtas optimizmo, aktyviai dalyvavau visuose planuotuose susitikimuose, kuriuos trikdė tik nuolatinis mano poreikis žvilgčioti į laikrodį. Dar dešimt valandų, ir aš ją pamatysiu. Devynios. Aštuonios. Septynios... Visą dieną mano kantrybę mėgino laikrodinis,

sulig kiekvienu tiktelėjimu artindamas mano susitikimą su panele Anastazija Stil.

O dabar sėdžiu čia vienas, laukiu, ir mano ryžtas bei pasitikėjimas, kurių netrūko visą dieną, sparčiai mažta.

Gal ji apsigalvojo?

Ar mudu susitaikysime? O gal aš jai – tik tas, kuris veltui nuskraidins į Portlandą?

Vėl užmetu akį į laikrodį.

17:38.

Mėšlas... Kodėl laikas taip lėtai slenka?

Pasvarstau, gal nusiųsti jai elektroninį laišką, pranešti, kad laukiu prie pastato, bet apgraibomis ieškodamas telefono suprantu, kad nenoriu atitraukti akių nuo lauko durų. Atremiu nugarą į sėdynės atlošą ir prisimenu paskutinius jos rašytus elektroninius laiškus. Jų turinį žinau atmintinai; visi jie – draugiški, glausti ir nė viename ji neužsimena, kad manęs ilgisi.

Gal tikrai be reikalo atvykau?

Nuveju šią mintį šalin ir, spoksodamas į duris, mėginu prisišaukti ją valios jėga.

Anastazija Stil, laukiu tavęs.

Durys atsiveria, man suspurda širdis, bet po poros sekundžių iš nevilties apmiršta. Tai ne ji.

Prakeikimas...

Ji visuomet versdavo mane laukti. Liūdnam šypteliu: laukiau ir Kleitono ūkinių prekių parduotuvėje, ir viešbutyje „Heathman“ po fotosecijos, ir kai nusiunčiau jai Tomo Hardžio knygas.

Tesė...

Įdomu, ar ji tas knygas tebeturi? Lyg ir norėjo jas man grąžinti; lyg ir ketino paaukoti jas labdarai...

„Nenoriu turėti nieko, kas man tave primintų.“

Prisimenu išeinančią Aną, jos liūdną, išblyškusį veidą, kuriame atspindėjo skausmas ir nerimas. Nemalonus prisiminimas. Skausmingas.

Aš ją taip įskaudinau... Peržengiau visas ribas, paskubėjau. Kai ji išėjo, sužinojau, kas iš tiesų yra neviltis. Užsimerkiu, mėginu tvardytis, bet vis tiek lieku akis į akį su pačiose širdies gelmėse slypinčia, šurpiausia savo baime: ji susipažino su kitu. Savo dailiu baltu guoliu ir nuostabiu kūnu ji jau dalijasi su koku nors suknistu nepažįstamuoju.

Prakeikimas... Neprarask vilties, Grėjau.

Negalvok apie tai. Dar ne viskas prarasta. Tuoj vėl ją pamatysi. Tavo planai nepasikeitė. Tu ją susigražinsi. Atsimerkiu ir vėl įsispoksau į paradines duris pro tamsintą „Audi“ langą, kuris dabar kuo puikiausiai atspindi mano nuotaiką. Iš pastato išeina dar daugiau žmonių, o Anos vis nėra.

Kur ji?

Teiloras mina šaligatviu pirmyn atgal ir nervingai žvilgčioja į duris. Dieve, jis atrodo susinervinęs ne mažiau už mane. *Po velnių, kas jam rūpi?*

Mano laikrodis rodo 17.43. Ji tuoj pasirodys. Sunkiai atsidūstu, timpteliu marškinių rankogalius, kilsteliu ranką pasitaisyti kaklaraiščio ir staiga susigriebiu, kad jo neryšiu. *Po velnių...* Mėgindamas atsikratyti abejonių, pirštais persibraukiu per plaukus, bet jos vis tiek mane kankina. *Gal tikrai be reikalo važiavau? Ar ji manęs ilgisi? Ar nori pas mane grįžti? O gal jau turi kitą?* Nenutuokiu. Dabar jos laukti man sunkiau nei anuomet Marmuriniame bare, ir ši likimo ironija nepraslysta man pro akis. Tada maniau, kad tai svarbiausias sandoris, dėl kurio su ja derėsiuosi. Suraukiu antakius: viskas susiklostė ne taip, kaip tikėjau. Kai kalbame apie panelę Anastaziją Stil, niekas nesiklosto taip, kaip noriu. Mane vėl apima panika. Šiandien laukia svarbiausios gyvenime derybos.

Noriu, kad ji grįžtų pas mane.

Ji sakė, kad mane myli...

Mano širdis daužosi kaip pašėlusi, o gyslomis su krauju plūsta adrenalinas.

Ne. Ne. Negalvok apie tai. Ji negali jausti man nieko panašaus.

Nurimk, Grėjau. Susikaupk.

Dar kartą pažvelgiu į leidyklos „Seattle Independent Publishing“ pastato duris ir štai – ji čia, eina artyn.

Mėšlas...

Ana.

Šokas toks, kad man užgniaučia kvapą, lyg būčiau sulaukęs spyrio į saulės rezginį. Po juodu švarkeliu ji dėvi vieną iš mano mėgstamiausių, tamsiai violetinę, suknelę, avi juodus aukštakulnius batelius. Ji eina, o jos plaukus, nutviektus skaisčios pavakario saulės, švelniai kedena vėjelis. Bet mano dėmesį prikausto ne jos drabužiai ir ne plaukai. Jos veidas išblyškęs, oda kone persišviečia. Po akimis matyti juosvi ratilai, be to, ji sulysusi.

Sulysusi.

Skausmas nusmelkia krūtinę, pasijuntu kaltas.

Dieve mano...

Vadinasi, ir ji kentėjo.

Rūpestis dėl jos išvaizdos netrukus užleidžia vietą pykčiui.

Ne, ne pykčiui. Įtūžiui.

Ji nevalgė. Per kelias pastarąsias dienas ji neteko... kiek? Dviejų, gal trijų kilogramų? Ji atsisuka, žvilgteli į atsitiktinai iš paskos einantį vyruką, ir šis jai plačiai nusišypso. Tas šunsnukis gerai atrodo ir labai jau savimi patenkintas. *Išpera*. Nekaltas jūdvių flirtas tik dar labiau pakursto mano įtūžį. Jis spokso į ją atvirai žavėdamasis, kaip tikras patinas, o ji eina automobilio link ir sulig kiekvienu jos žingsniu mano įsiūtis stiprėja.

Teiloras atidaro dureles ir ištiesia ranką, norėdamas padėti jai įlipti. Ir staiga ji jau sėdi šalia manęs.

– Kada paskutinį kartą valgei? – klausiu piktai, bet šiaip taip tvar-dydamasis.

Ji pakelia žydras akis ir perveria mane tokiu žvilgsniu, kad pasijuntu praradęs bet kokią maskuotę, išrengtas nuogai ir toks pat pažeidžiamas kaip ir anuomet, kai pirmą kartą susitikome.

– Labas, Kristianai. Taip, man irgi malonu tave matyti, – sako ji.

Koks... čia... mėšlas.

– Dabar tavo iškalbingumo man nereikia, – grėsmingai burbte-liu. – Atsakyk.

Ji spokso sau į sterblę, į sunertus pirštus, tad nenumanau, apie ką galvoja, bet pagaliau išlemena kelis žodžius, girdi, valgiusi jogurto ir bananą.

Tai – ne valgis!

Tvardausi kaip įmanydamas.

– Kada valgei normalius pietus? – mėginu ją paspausti, bet Ana nekreipia į mane dėmesio ir nosisukusi įsispokso pro langą. Teiloras išvairuoja automobilį iš stovėjimo vietos, ir ji atsisveikindama pamoja tipui, atsekusiam paskui ją iš leidyklos pastato.

– Kas jis?

– Mano viršininkas.

Tai štai koks jis, tas Džekas Haidas. Šį tą apie jį prisimenu, mat šįryt varčiau darbuotojų asmens bylas: kilęs iš Detroito, studijavo Prinstone, dirbti pradėjo vienoje Niujorko leidykloje, bet kas keleri

metai kilo karjeros laiptais ir persikeldavo dirbti vis į kitą šalies miestą. Padėjėjos pas ją ilgai neužsibūna – išstveria daugiausia tris mėnesius. Jis mano įtariamųjų sąrašė, o Velčas apie šį tipą tikrai iškapstys ir ką nors daugiau.

Susikaupk ir imkis to, kas svarbiausia, Grėjau.

– Na? Kada paskutinį kartą valgei?

– Kristianai, tai tikrai ne tavo reikalas, – sušnabžda ji.

– Visa, ką darai, yra mano reikalas. Pasakyk.

Nenurašyk manęs, Anastazija. *Maldauju...*

Aš jai – tik galimybė nemokamai nukakti į Portlandą.

Ji suirzusi atsidūsta ir užverčia akis, – matyt, norėdama mane supykdyti. Paskui pamatau, kad jos lūpų kamputis krusteli ir veide pasirodo slopinama šypsena. Ji mėgina tramdyti juoką ir atvirai iš manęs nesišaipyti. Po visų patirtų kančių ši permaina tokia maloni, kad net apmalšina mano pyktį. Tik Ana taip moka. Nė nepajuntu, kaip imu ją mėgdžioti ir taip pat stengiuosi sulaikyti šypseną.

– Tai kada? – klausiu gerokai švelniau.

– Praėjusį penktadienį, spagečių su jūrų moliuskais, – nuolankiai sušnabžda ji.

Dieве mano, ji nieko burnoje neturėjo nuo tos dienos, kai paskutinį kartą valgėme drauge! Pajuntu stiprų norą čia pat, visureigyje, pasiguldyti Aną ant kelių, bet susigriebiu, kad kol kas neturiu teisės nė pirštu jos paliesti.

Ką man su ja daryti?

Ji sėdi nuleidusi akis ir spokso sau į rankas – dar labiau išblyškusi ir nuliūdusi. O aš ryte ryjau ją žvilgsniu ir suku galvą, ką daryti. Krūtinėje plyksteli nemalonus jausmas, ir man kyla rimta pagunda jam pasiduoti. Vis dėlto nenuleidžiu nuo jos akių ir netrukus įsitikinu, kad bijau visiškai be reikalo. Žinau, kad ji nepadaugino kokteilių ir nesusipažino su jokių kitu vyru. Matydamas Aną tokią suprantu, kad ji leido laiką viena, lovoje, po antklode, ir verkė tol, kol pritrūko ašarų. Ši mintis mane ir paguodžia, ir pribloškia. Dėl jos kančių kaltas tik aš.

Tik aš.

Aš pabaisa. Nuskriaudžiau ją. Kaip dabar galiu tikėtis susigrąžinti?

– Suprantu, – sakau, tramdydamas jausmus. – Atrodo, tarsi nuo penktadienio būtum netekusi dviejų kilogramų, o gal ir daugiau. Prašau, Anastazija, valgyk.

Daugiau nieko negaliu padaryti. Ką dar turėčiau sakyti?

Ana nepakelia į mane akių, tad turiu laiko įsiziūrėti į ją atidžiau. Ji tikra fėja, tokia miela ir graži, kokią ir prisimenu. Noriu ištiesti ranką ir pirštais paliesti jai skruostą. Pajusti, kokia švelni jos oda... Įsitikinti, kad čia tikrai ji. Nekantraudamas ją paliesti, pasislenku truputį arčiau.

– Kaip laikaisi? – klausiu, mat trokštu išgirsti jos balsą.

– Jei sakyčiau, kad laikausi puikiai, meluočiau.

Po velnių... Esu teisus. Ji kentėjo, ir dėl to kaltas aš. Bet jos žodžiai teikia man šiek tiek tokios vilties. Gal ji manęs pasiilgo? Gal? Iš nevilties griebiuosi šio šiaudo.

– Ir aš. Pasiilgau tavęs, – prisipažįstu ir imu Aną už rankos, nes daugiau nė sekundės negaliu tvirti jos nelietęs. Maža ir šalta kaip leidas jos plaštaka jau šyla manojoje.

– Kristianai, aš... – pritrūkusi kvapo, ji nutyla, bet rankos man iš saujos netraukia.

– Ana, prašau... Mums reikia pasikalbėti.

– Kristianai, aš... Prašau... Aš tiek verkiau... – sušnabžda Ana ir aš, girdėdamas šiuos žodžius ir matydamas, kaip ji tramdo ašaras, pajuntu, kad nepakeliamas skausmas perveria tai, kas dar liko iš mano širdies.

– Ak, mažyte, ne...

Trūkteliu jos ranką, net nespėjusią paprieštarauti Aną pasisodinu ant kelių ir apkabinu.

Ak, kaip gera ją jausti...

– Aš tavęs taip pasiilgau, Anastazija.

Ji pernelyg lengva ir per daug trapi, noriu rėkti iš nevilties, bet, užuot taip ir padaręs, kyšteliu nosį Anai į plaukus ir pasineriu į svaiginantį jos aromatą. Jis man primena laimingesnius laikus: vaismedžių sodą rudenį, juoką tėvų namuose, linksmas ir išdykėliškas, spindinčias akis ir... geismą. Mano mieloji Ana...

Mano.

Iš pradžių ji sėdi įsitempusi, neklusni, bet po kelių akimirkų nurimsta, pasiduoda ir padeda galvą man ant peties. Įsidrąsinęs nutariu rizikuoti, užsimerkiu ir pabučiuoju jai plaukus. Ana iš glėbio nesiveržia, ir man palengvėja. Labai ilgėjausi šios moters. Bet turiu būti atsargus. Nenoriu, kad vėl paspruktų. Laikau ją, mėgaujuosi pojūčiu, kad ji – mano glėbyje, ir šiomis paprastos ramybės akimirkomis.

Tačiau idilė netrūkusi baigiasi, mat Teiloras rekordiškai greitai pasiekia sraigtasparnių aikštelę Siatlo centre.

– Eime, – nors ir nenoromis, nukeliu Aną nuo kelių. – Atvažiuome.

Ji suglumusi pažvelgia į mane.

– Į sraigtasparnių aikštelę. Ji ant šito pastato stogo, – paaiškinu.

Kažin, kaip, jos nuomone, pasieksime Portlandą? Automobiliu turėtume važiuoti bent tris valandas. Teiloras atidaro dureles mano pusėje ir aš išlipu.

– Turiu atiduoti jums nosinę, – droviai šypsodamasi, kreipiasi ji į Teilorą.

– Pasilikite ją, panele Stil, su geriausiais mano linkėjimais.

Po galais, kas ten tarp judviejų mezgasi?

– Devintą? – įsiterpiu norėdamas ne tik priminti jam, kada Portlande atvažiuoti mūsų paimti, bet ir nutraukti jo pašnekesį su Ana.

– Taip, sere, – tyliai sako Teiloras.

Po velnių, ir gerai. Ji – mano mergina. Duoti jai nosinę – mano privilegija. Ne jo.

Staiga prisimenu vėmalus ant šaligatvio ir save, suėmusį ir laikantį jos plaukus. Tą naktį ir aš daviau jai nosinę. Bet jos taip ir neatgavau. Paskui žiūrėjau į ją, miegančią šalia. Galbūt tą nosinę ji tebeturi? Gal net ja naudojasi?

Liaukis, Grėjau. Tuo pat liaukis.

Paėmęs už rankos, – ji nebe ledinė, bet vis dar vėsi, – veduosi Aną į pastatą. Kai prieiname prie lifto, atmintyje šmėsteli mudviejų susitikimas viešbutyje „Heathman“. *Tas pirmas bučiny...*

Taip... Tas pirmas bučiny.

Nuo šios minties mano kūnas pabunda.

Bet tuo metu atsidaro durys, išblaškydamos mano dėmesį, aš nenoromis paleidžiu Anos ranką ir praleidžiu ją į liftą.

Kabina maža, o mudu nesiliečiame. Bet jaučiu ją.

Visą.

Čia ir dabar.

Mėšlas.

Stipriai sučiaupiu lūpas.

Ar viskas tik dėl to, kad ji – taip arti? Ji pakelia į mane geismo kupinas tamsias akis.

Ak, Ana...

Jos artumas mane jaudina. Staiga ji giliai įkvepia ir įsispokso į grindis.

– Ir aš ją jaučiu, – sukuždu, vėl paimu Aną už rankos ir imu nykščiu braukyti per jos krumplius. Ji pakelia į mane žydras akis, jos žvilgsnis nekaltas, bet... sudrumstas aistros.

Po galais. Geidžiu jos.

Ji prikanda lūpą.

– Prašau nekramtyti lūpos, Anastazija.

Kalbu tyliai, vos tramdydamas geismą. Ar su ja visą gyvenimą taip jausiuosi? Trokštu ją pabučiuoti, prispausti prie lifto sienos kaip anąkart, kai bučiavomės pirmą kartą. Noriu ją išdulkinti, – čia ir dabar, – noriu, kad vėl būtų mano. Ji sumirksi, lūpos šiek tiek pravertos, o aš sukandu dantis, kad nedejuočiau. Ir kaip jai tai pavyksta? Valdėti mane vien žvilgsniu? Aš pats pratęs viską kontroliuoti, bet... suskystu vos pamatęs ją dantimis graibšnojant tą lūpą.

– Juk žinai, kaip mane tai veikia, – sumurmu.

Ir dabar, mažyte, trokštu paimti tave tiesiog lifte, tik nemanau, kad leisiesi.

Liftas sustoja, durys atsidaro, ir gaivaus vėjo gūsis akimirksniu grąžina mane į tikrovę. Mudu ant stogo, ir nors diena buvo šilta, vakare pakilo vėjas. Anastazija stovi šalia ir virpa iš šalčio. Apglėbiu jai pečius, ir ji priglunda man prie šono. Jaučiu, kad ji pernelyg sulysusi, tačiau menkas jos kūnas puikiai telpa man po pažastimi.

Matai? Mes puikiai vienas kitam tinkame, Ana.

Mudu sparčiai nužingsniuojame į aikštelės vidurį, prie „Čarlio Tango“. Keliamosios mentės lėtai sukasi, sraigtasparnis pasiruošęs kilti. Pribėga mano pilotas, Stefanas. Mudu paspaudžiame vienas kitam ranką, bet Anastazijos nepaleidžiu.

– Paruoštas skristi, sere. Sraigtasparnis – jūsų paslaugoms! – perreikia jis variklių gaudesį.

– Viskas patikrinta?

– Taip, sere.

– Apie pusę devintos jį pasiimsite?

– Gerai, sere.

– Apačioje prie laukųjų durų jūsų laukia Teiloras.

– Ačiū, pone Grėjau. Saugaus skrydžio į Portlandą. Ponia...

Jis atsisveikindamas atiduoda pagarbą Anastazijai ir pasuka prie vis dar atviro lifto. Pasilenkę einame po keliamosiomis mentėmis, aš atidarau dureles, paimu ją už rankos ir padedu įlipti.

Kai segu Anai diržus, ji ima alsuoti giliau. Ir to šnopavimo aidas po akimirkos pasiekia man tarpkoją.

Stengdamasis nekreipti dėmesio į savo kūno atsaką, stipriai priveržiu diržus.

– Štai, dabar turėtum sėdėti ramiai, – sumurmu. – Turiu prisipažinti, kad man patinka matyti tave sukaustytą diržais. Nieko neliesk.

Ji nurausta. Pagaliau blyški jos veido oda įgauna bent kiek gyvybės ir... negaliu atsisipirti. Smiliaus nagu brūkšteliu jai per skruostą toje vietoje, kur oda įraudusi.

Dieve, kaip geidžiu šitos moters...

Ji piktai į mane dėbteli, ir aš suprantu, jog viskas dėl to, kad negali pajudėti. Paduoodu jai ausines, įsitaissau piloto sėdynėje ir prisisegu diržus.

Užmetu akį į prietaisų skydą, patikrinu, ar viskas paruošta. Prie visų valdymo mechanizmų simbolių dega žalios lempeles, išpėjamosios raudonos nematau nė vienos. Stumteliu droselinę sklendę į kili-mo poziciją, įvedu atsakiklio kodą ir patvirtinu, kad antikolizinė sistema įjungta. Rodos, viskas gerai. Užsidedu ausines, įjungiu radijo ryšį ir patikrinu keliamųjų menčių apsukas.

Atsisukęs į Aną matau, kad ji atidžiai mane stebi.

– Pasiruošusi, mažyte?

– Taip.

Ji susijaudinusi, plačiai atsimerkusi. Megzdamas ryšį su skrydžių valdymo centru ir norėdamas įsitikinti, kad jie nemiega ir mane girdi, nesusilaikau ir išsišiepiu iki ausų.

Gavęs leidimą kilti, patikrinu variklio tepalo temperatūrą ir visus kitus rodmenis. Viskas atitinka normas, tad padidinu apsukas, ir „Čarlis Tango“ tarsi grakštus paukštis palengva ima kilti.

Ak, dievinu šį jausmą.

Mums kylant aukštyn, mano pasitikėjimas šiek tiek sumenksta ir aš žvilgteliu į šalia sėdinčią panelę Stil.

Laikas ją priblokšti.

Sužavėk ją, Grėjau.

– Vijomės aušrą, Anastazija, o dabar vejamės sutemas.

Šypteliu ir tuoj pat sulaukiu dovanos, mat jos veide taip pat nušvinta šypsena. Išvydus tokią jos veido išraišką, širdyje atgyja viltis. Štai ji, čia, su manimi, o jau maniau, kad netekau jos amžiams. Rodos, Ana gerai leidžia laiką ir yra laimingesnė nei tuomet, kai išėjo iš leidyklos. Gal ir tuščiai atmyniau, bet, po velnių, stengsiuosi mėgautis kiekviena šio mudviejų skrydžio minute.

Daktaras Flinas manimi didžiuotųsi.

Gyvenu čia ir dabar. Ir neprarandu vilties.